

A világon semmit

*Este későn, bár nem enyhült a hőség,
tettem egy sétát a mólóhoz a parton.
Itt-ott családok, párok üldögéltek,
egymást nézték, vagy messze a hajót.
A tenger és az égbolt is sötét volt,
hollószín mélység, hívogató, húvös.
Elindultam a lépcsőt megkeresni,
a lépcsőt, ami levisz, hogy levegyem a sarum,
hogy a vízbe lépjek.
A párkány mögött álltam, bebújtam egészen
a simogató kékbe. A hullámzó szörny
ezer nyelvé nyalogatta, hűsítette bokám.
Kész voltam egészen, kész
a víz színén a fény alá, ahogy vagyok,
torkában elmerülni.*

*Akkor a támfal mellett egy hangszóró
az Amélie valcerét kezdte szórni.
Már ez is, de végképp az, amikor megláttam
a sétány kőlapjain a táncot.
Húsnál valamivel többen lehettek,
mint te vagy én, olyan ruhában.
Volt köztük fiatal, idősebb, öreg,
de ez mindegy egészen.
Az egész ügyis elmesélhetetlen.
A csodák általában egyszerűek.
Párban és körben, körben és párban
röpültek, a követ alig érte lábuk.
Néztem sokáig, és arra nem emlékszem,
hogyan értem vissza közéjük a partra.
Nem akartak semmit, mást nem,
csak a táncot.
Örömük sugárzott, kigyúlt, mint a foszfor.
A világon semmit nem akartam én sem.*